

2008

βÿ " ' 3 ± Å · ¼ - ½ μ ' » - 0 ¿ .. " : ' Í ¿ ¬ 3 ½ É /
βÿ μ À 1 Ã Ä ¿ » - Â Ä ¿ À Å “ 1 ¬ ½ ½ · ¡ - Ä Ã

Klapisis, Antonis

βÿ “ 0 ¿ 2 Ì Ã Ä · Â

<http://hdl.handle.net/11728/11008>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ,
ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Στο εξώφυλλο:
«Χωράφι με λουλούδια». Πίνακας του Βικέντιου Βαν Γκογκ.

ΤΕΥΧΟΣ 37
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008
ISSN 1106-6172

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ €10,00
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ €25,00
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΙΔΡΥΜΑΤΑ €40,00
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ €40,00

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χρίστος Αλεξίου
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΥΛΗΣ: Ευγενία Νικολάου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ευγενία Νικολάου
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Πέτρος Τσαλιπατούρος

ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΚΟΒΟΣΤΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Ζωοδόχου Πηγής 73, 106 81 Αθήνα
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 210 3815433, 210 3216550, 210 8220451
FAX: 210 3816661, 210 3216549
e-mail: cotsos@govostis.gr

Τα περιεχόμενα όλων των τευχών που κυκλοφόρησαν
βρίσκονται στο INTERNET: <http://www.govostis.gr>

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Τα κείμενα που δημοσιεύονται εκφράζουν την άποψη του συγγραφέα.

Τα θέματα Λογοτεχνίας ακολουθούν το μονοτονικό σύστημα.
Παραθέματα από ποιητικά κείμενα, στη στιχουργική μορφή τους,
μπορεί να γράφονται με πολυτονικό.

Παλαιά κείμενα, που δημοσιεύονται για πρώτη φορά,
ακολουθούν την ορθογραφία του πρωτοτύπου.

Τα κείμενα που στέλνονται σε ψηφιακή μορφή
πρέπει να συνοδεύονται από το εκτυπωμένο κείμενο.
Χειρόγραφα που μας αποστέλλονται δεν επιστρέφονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΣΗ

EUGÈNE GUILLEVIC ΠΟΙΗΜΑΤΑ Εισαγωγή-μετάφραση: Ευγενία Γραμματικοπούλου	σελ. 3
Μήτσος Βλασσόπουλος ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ	» 20
Μ. Ψωμά ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ	» 22

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Σωτήρης Σαράνης ΑΠΡΟΟΠΤΑ	» 25
-----------------------------	------

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

«ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΑΛΕΚΟ...»: ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ Παρουσίαση: Αντώνης Κλάφης	» 30
--	------

ΜΕΛΕΤΗ

Ιφιγένεια Τριάντου Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Κ. ΚΑΒΑΦΗ	» 43
Έφη Πέτκου «ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ: Η ΥΠΕΡΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΣΘΗΣΕΙΣ»	» 56
Γιάννης Κωνσταντέλλης Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΤΙΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ	» 66
Τζωρτζίνα Κακουδάκη Η ΥΒΡΗ ΚΑΙ Η ΑΤΗ ΣΤΟ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ	» 79

«ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΑΛΕΚΟ...»:
ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

Παρουσίαση: Αντώνης Κλάφης

«Το όραμα της ωμορφιάς τόχουμε πάντα μέσα μας, φυλαχτό στην καρδιά μας, για να μάς γλυτώνει από πολλές ασκήμιες. Όλα μπορεί να μας τα στερήσουν, αυτό όμως ποτέ. Είναι χτήμα μας, το κερδίσαμε μόνοι μας, και κανείς δεν έχει τη δύναμη να μας το αφαιρέσει. Έχουμε συνάξει εντός μας τόσα άστρα που μπορούμε να φωτίσουμε και τις πιο σκοτεινές νύχτες, κ' έχουμε τόση ανεξαρτησία πνεύματος που μπορούμε να μείνουμε ελεύθεροι μέσα στη σκλαβιά μας».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

Η καταστροφή του αρχείου του Γιάννη Ρίτσου κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών του 1944 έχει στερήσει από τους μελετητές του έργου και της γενικότερης δράσης του ποιητή τη δυνατότητα πρόσβασης σε μη δημοσιευμένα κείμενά του της μεσοπολεμικής περιόδου. Το έλλειμμα αυτό, βέβαια, μπορεί ως ένα βαθμό να αντισταθμιστεί από την ύπαρξη των αντίστοιχων δημοσιευμένων, τα οποία, δεδομένου του ικανού αριθμού τους, παρέχουν μία αρκετά ξεκάθαρη εικόνα για τις αντιλήψεις του Ρίτσου γύρω από τα τεχταινόμενα αυτής της ταραχμένης περιόδου της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Βαθιά πολιτικοποιημένος, άλλωστε, ο Ρίτσος δεν θα μπορούσε να μείνει αμέτοχος στις συγκλονιστικές εξελίξεις που σημάδεψαν τα χρόνια που ακολούθησαν τη λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, και ειδικότερα τη δεκαετία του 1930. Από αυτήν την άποψη, επομένως, η ανεύρεση και η συνακόλουθη δημοσίευση δύο άγνωστων έως σήμερα επιστολών του ποιητή, συνεισφέρει αποφασιστικά στη συμπλήρωση των στοιχείων που διαθέτουμε σχετικά με τις ιδεολογικοπολιτικές αντιλήψεις του Ρίτσου, δίνοντας ταυτόχρονα το έναυσμα για την αναψηλάφηση κεντρικών ζητημάτων που διατρέχουν σημαντικό μέρος του κυρίως ποιητικού του έργου της ίδιας περιόδου.

Οι δύο επιστολές απευθύνονται προς τον ελάσσονα ποιητή Αλέκο Φράγκο, είναι γραμμένες από το χέρι του Ρίτσου, του οποίου φέρουν ευδιάκριτη την υπογραφή, και βρίσκονται στην κατοχή των κληρονόμων του Φράγκου. Ποιος όμως ήταν ο Αλέκος Φράγκος και γιατί ο Ρίτσος διατηρούσε αλληλο-

γραφία μαζί του; Αρβανίτης στην καταγωγή και γέννημα θρέμμα της Μάνδρας της Αττικής, πόλη στην οποία πέρασε ολόκληρη τη ζωή του, ο Φράγκος, μολοντί κουρέας στο επάγγελμα, ασχολήθηκε από τα νεανικά του χρόνια με την ποίηση, δημοσιεύοντας μάλιστα αρκετά έργα του. Πνεύμα ανήσυχο, διατηρούσε στενές επαφές και τακτική αλληλογραφία με σημαντικούς λογοτέχνες της γενιάς του, όπως για παράδειγμα ο Γιάννης Σκαρίμπας, ο Νίκος Καββαδίας, η Ρίτα Μπούμη-Παπά κ.ά., δημιουργώντας έτσι ένα ευρύ πλέγμα επαφών, εξαιρετικά εντυπωσιακό για τα δεδομένα της εποχής του.

Η πρώτη γνωριμία του Φράγκου με τον Ρίτσο ανάγεται –σύμφωνα με τη μαρτυρία του γιου του πρώτου, Γιάννη– στην περίοδο που ο δεύτερος εργαζόταν ως διορθωτής και επιμελητής στις Εκδόσεις Γκοβόστη. Το γεγονός, εξάλλου, ότι –πέραν των επιστολών, από τις οποίες δυστυχώς σώζονται μόνο δύο– ο Ρίτσος απέστειλε στο Φράγκο την πρώτη έκδοση της ποιητικής του συλλογής *Τρακτέρ* συνοδευόμενη από ιδίόχειρη αφιέρωση, αλλά και η πρόσκληση που του απευθύνει στις εν λόγω επιστολές προκειμένου να συναντηθούν και πάλι, μαρτυρά τον ιδιαίτερο δεσμό που συνέδεε τους δύο άνδρες και την εκτίμηση που έτρεφε ο Ρίτσος στο πρόσωπο του Φράγκου. Ο συνδυασμός, εξάλλου, των προηγούμενων στοιχείων, παρέχει τη δυνατότητα χρονολόγησης των σωζόμενων επιστολών, καθώς καμία από τις δύο δεν φέρει ημερομηνία. Έτσι, ως πιθανότερο έτος συγγραφής των επιστολών θα πρέπει να θεωρηθεί το 1934, οπότε εκδίδεται το *Τρακτέρ*, υπόθεση που ενισχύεται από ρητές αναφορές σε συγκεκριμένους στίχους.¹ Το γεγονός, εξάλλου, ότι ο Ρίτσος σημειώνει ότι και οι δύο επιστολές γράφτηκαν κατά τη διάρκεια θεατρικών παραστάσεων στις οποίες ο ίδιος συμμετείχε,² επιβεβαιώνει περαιτέρω τα όσα υποστηρίχθηκαν προηγουμένως, καθώς είναι γνωστό ότι την ίδια εποχή ο Ρίτσος εργαζόταν για βιοποριστικούς λόγους σε διάφορους θιάσους.

Οι επιστολές, επομένως, γράφονται σε μία εξαιρετικά ταραχμένη περίοδο. Στην Ευρώπη, οι ολοκληρωτικές ιδέες του φασισμού βρίσκονταν σε πλήρη ανάπτυξη. Η ανάληψη της Καγκελαρίας από τον Αδόλφο Χίτλερ τον Ιανουάριο του 1933 σηματοδοτούσε την πλήρη επικράτηση του ναζισμού στη Γερμανία, θέτοντας την Ευρώπη –και τελικά ολόκληρο τον κόσμο– στην ολισθηρή πορεία που θα κατέληγε στην έκρηξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Την ίδια στιγμή, στην Ελλάδα, η όξυνση του διχασμού λάμβανε σχεδόν διαστάσεις ανοιχτής εμφύλιας αναμέτρησης. Η επικράτηση του Λαϊκού Κόμματος στις εκλογές της 5ης Μαρτίου 1933 και η προοπτική της αυτόνομης ανόδου στην εξουσία –για πρώτη φορά μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή– της αντιβενιζελικής παράταξης, είχε ως αποτέλεσμα την εκδήλωση του αποτυχημένου κινήματος του Νικόλαου Πλαστήρα με σκοπό την πραξικοπηματική ανατροπή των εκλογικών αποτελεσμάτων και τη διατήρηση της κυβέρνησης κάτω από τον έλεγχο των βενιζελικών κομμάτων. Τρεις μήνες αργότερα, η δολοφονική απόπειρα κατά του Ελευθέριου Βενιζέλου, σε συνδυασμό με την υπόνοια ότι αυτή είχε πραγματοποιηθεί υπό την ανοχή των Αρχών, έδινε το

έναυσμα για ένα νέο, ακόμα οξύτερο, κύκλο αντιπαράθεσης των πολιτικών δυνάμεων της χώρας, ο οποίος θα κατέληγε την 1η Μαρτίου 1935 σε νέα –επίσης αποτυχημένη– απόπειρα των φιλοβενιζελικών –αυτή τη φορά υπό την καθοδήγηση του ίδιου του Βενιζέλου– να καταλάβουν διά της βίας την εξουσία, και λίγο αργότερα στην παλινόρθωση της μοναρχίας (Νοέμβριος 1935) και στην επιβολή της μεταξικής δικτατορίας της 4ης Αυγούστου 1936.

Είναι η ίδια εποχή που ο Ρίτσος εντάσσεται ενεργά στο ΚΚΕ και αρχίζει να αρθρογραφεί στο *Ριζοσπάστη*. Η πλήρης προσχώρηση του ποιητή στη μαρξιστική ιδεολογία γίνεται πλέον ξεκάθαρη και επιβεβαιώνεται περίτρανα από τη δημοσίευση του *Τρακτέρ*, παρά τους περιορισμούς και το κλίμα ιδεολογικής τρομοκρατίας που επέβαλε η ψήφιση και η εφαρμογή ήδη από το 1929 του νόμου «περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελευθεριών των πολιτών», δηλαδή του γνωστού «Ιδιώνυμου». Έτσι, ο μαρξισμός θα αναδεικνυόταν έκτοτε σε έναν από τους κεντρικούς άξονες όχι μόνο της πολιτικής τοποθέτησης, αλλά επιπλέον και της ποιητικής δημιουργίας του Ρίτσου: «Από το μαρξισμό αντλώ τη δύναμη της οργής και τη χαρά της αγάπης», διακήρυττε απευθυνόμενος στον Φράγκο.

Η προσήλωση στις μαρξιστικές διδαχές, διάχυτη στο *Τρακτέρ*, προσδιορίζει σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο με τον οποίο ο Ρίτσος αντιλαμβάνεται τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. «Ο Ρίτσος», επισημαίνει ο Roderick Beaton, «φυματικός στα νιάτα του, έζησε την παρακμή της οικογενειακής μεσοαστικής ευημερίας και ήταν σε θέση να αναγνωρίσει, μέσα από τις δικές τους εμπειρίες, τα συμπτώματα παράλυσης της αστικής τάξης, που είχε προβλέψει ο Μαρξ».³ Για τον Ρίτσο, επομένως, το αίτημα της κοινωνικής αλλαγής φαντάζει επιτακτικό. Το όραμα της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας, απαλλαγμένης από τα δεσμά του παρελθόντος, διαγράφεται ξεκάθαρα μπροστά στα μάτια του ποιητή, ο οποίος, τροφοδοτούμενος αφενός από την αισιοδοξία της νεότητας, και αφετέρου από την προσδοκία της εκπλήρωσης των οραμάτων του, δεν αμφιβάλει για την τελική επίκρατηση των ιδεών του, έστω κι αν κάτι τέτοιο απαιτήσει πολύ χρόνο, οριοθετώντας ταυτόχρονα την ευθύνη του ίδιου και των συντρόφων του: «Οι μελλούμενοι άνθρωποι», γράφει στον Φράγκο, «θα ζήσουν ολοκληρωμένη τούτη τη χαρά και θα τραγουδήσουν το γερό τραγούδι της ρωμαλέας ωμορφιάς, της υγείας – το Πρώτο τραγούδι της χαράς. Σήμερα αφουγκράζομαι τους ανήκουστους φθόγγους που δένονται μέσα μου σε μελωδίες. Τι σημασία έχει αν δεν το φτάσουμε εμείς κι αν δεν τραγουδήσουμε; Είναι αρκετό να το μαντεύουμε. Πιστεύω πως μια μέρα θα κουστει στην έκπληκτη πλάση κι αυτό με δυναμώνει. Τότε το δικό μας μαρξιστικό τραγούδι θάναυ σαν εφιάλης στη μνήμη του μέλλοντος, μα πρέπει ν' αποτυπώσουμε το Σήμερα για να μπορέσουν οι αυριανοί να καταλάβουν με τη σύγκριση, το μεγαλείο της απόχτησής τους και να σκεφτούν πως βάλουμε και μεις ένα μικρό λιθάρι στο μεγάλο οικοδόμημα της νίκης τους. Αυτό το λιθάρι θάναυ η μόνη μας δόξα, η μόνη κ' η πανάκριβη».

Η συνειδητοποίηση της κρίσης και η προσμονή της αλλαγής ωθούν τον ποιητή στην αποδοχή της ιδέας ότι μόνο μέσα από την επανάσταση θα καταστεί τελικά δυνατός ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας, με όχημα την αμοιβαία κατανόηση και το ξεπέρασμα του ατομικού προς όφελος του συλλογικού. Σε αυτό το πλαίσιο, το αίτημα της απελευθέρωσης του ατόμου από τα δεσμά που του επιβάλλει ο καπιταλισμός αναδεικνύεται σε κυρίαρχο στοιχείο του προβληματισμού του Ρίτσου, όπως αυτός αποκαλύπτεται μέσα από τις επιστολές προς τον Φράγκο: «Όσοι πόνεσαν και σκέφτηκαν πολύ», τονίζει σε μία από αυτές, «έχουν μοναδική χαρά ν' ανακαλύπτουν την αλήθεια και νάναι ειλικρινείς. Αυτή η τάση μας και οι κοινωνικές συνθήκες μας φέρνουν κοντά στην Επανάσταση για να ξεπηδήξουν από μέσα μας όλες οι πηγές της ζωής, να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας και να υψωθούμε πάνω από απ' την απόγνωση. Η εξήγηση μίας βγάξει απ' τ' αδιέξοδο και διαλύει τον ίσκιο της άγνοιας. Σήμερα μπορούμε ν' αγαπούμε και να μισούμε, δηλαδή ζούμε· κι αν “το μεγάλο κι ανώνυμο πλήθος δε μίας ξέρεi”, εμείς, μ' όλο που πικραινόμαστε κάποτε γι' αυτό, ξεπερνώντας με την κριτική σκέψη τον ατομικό μας πόνο, αγαπούμε περισσότερο αυτό το πλήθος που του έπνιξαν την καρδιά και τη νόηση με τη σκλαβιά. [...] Όταν τα πόδια σου λυγούν απ' τα εμπόδια και πλημμυρά την ύπαρξή σου ο χείμαρρος της οδύνης, φέρνε μπρος στα μάτια σου τ' όραμα της μέλλουσας σοσιαλιστικής κοινωνίας που οι άνθρωποι θα δουλεύουν λεύτερα, θα σκέφτονται και θ' αγαπιούνται και τότε θα βρεις την αλήθην ν' αντιμετωπίσεις τις δυσκολίες. “Πείσμα κ' ενέργεια και παλμός είναι η ζωή...”».

Η προσεκτική ανάγνωση των δύο επιστολών θα αποκαλύψει ενδεχομένως κι άλλες πτυχές των προβληματισμών του Ρίτσου, καθώς σε αυτό το σύντομο εισαγωγικό σημείωμα προκρίθηκε περισσότερο η απομόνωση των ιδεολογικοπολιτικών αναζητήσεων του ποιητή, οι οποίες προσδιόρισαν σε μεγάλο βαθμό και το αμιγώς καλλιτεχνικό του έργο. Αντικειμενικός στόχος, εξάλλου, της παρούσας δημοσίευσης δεν είναι η εξάντληση του υπό διαπραγματεύση θέματος, αλλά αντίθετα –όπως ευθύς εξαρχής δηλώθηκε– η συμβολή στη διεύρυνση της συζήτησης γύρω από την προσωπικότητα και την εν γένει δράση –ποιητική ή/και πολιτική– του Ρίτσου την περίοδο του Μεσοπολέμου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλ. για παράδειγμα στην πρώτη επιστολή: «Πείσμα κ' ενέργεια και παλμός είναι η ζωή...» Πρβλ. Γιάννης Ρίτσος, *Ποήματα, τόμος Α'* (Αθήνα: Κέδρος, χ.χ.έ., ΚΒ' Έκδοση), σ. 20.
2. «Σου γράφω μες στο καμαρίνι του θεάτρου μεταξύ της πρώτης και δεύτερης πράξης του έργου». σημειώνει ο Ρίτσος στην πρώτη επιστολή, ενώ στη δεύτερη συνεχίζει: «Σου γράφω μέσα στο θέατρο, μεταξύ μιας καριόκας και μιας κοκοράτσας».
3. Βλ. Roderick Beaton, *Εισαγωγή στη Νεότερη Ελληνική Λογοτεχνία* (Αθήνα: Νεφέλη, 1996), σ. 204.

Αγαπημένε Αλέκο

Σ' ευχαριστώ για το γράμμα σου. Ήταν κάτι που το περίμενα και τ' αγαπούσα από πριν. Το περίμενα, ναι, από πού; από ποιον; δεν ξέρω. Πάντα, οι άνθρωποι που έζησαν μοναχικά, προσδοκούν μίαν αγάπη για να μπορέσουν να διοχετεύσουν κι' αυτοί στα κανάλια της την κλεισμένη τρυφερότητά τους που δύει στη σιωπή ανίκανοποίητα.

Το γράμμα σου με συγκίνησε. Εέρω πως αυτή τη στιγμή που σου μιλώ με πιστεύεις κι' αυτό με συγκινεί διπλά. Έζησες και συ επίμονα κι' εντατικά τις ώρες αυτές της αναμονής: «Όσα ευχάριστη, μονάχα ο ταχυδρόμος, που ίσως μίαν είδηση καλή μπορεί να φέρει ...»

Το να μας αγαπούν και να μας προσέχουν είναι ευχαρίστηση μαζί κι' αγάπη. Ίσως μέσα σ' αυτό το αίσθημα να υπάρχει αρκετή φιλαρέσκεια, μα πρώτ' απ' όλα και πάνω απ' όλα υπάρχει αγάπη. Πίστεφέ με, είμαι ειλικρινής. Όσοι πόνεσαν και σκέφτηκαν πολύ έχουν μοναδική χαρά ν' ανακαλύπτουν την αλήθεια και νάναι ειλικρινείς. Αυτή η τάση μας και οι κοινωνικές συνθήκες μας φέρνουν κοντά στην Επανάσταση για να ξεπηδήξουν από μέσα μας όλες οι πηγές της ζωής, να ανασυγχροτήσουμε τις δυνάμεις μας και να υψωθούμε πάνω απ' την απόγνωση. Η εξήγηση μας βγάζει απ' τ' αδιέξοδο και διαλύει τον ίσκιο της άγνοιας.

Σήμερα μπορούμε ν' αγαπούμε και να μισούμε, δηλαδή ζούμε, κι αν «το μεγάλο κι' ανώνυμο πλήθος δε μας ξέρει», εμείς, μ' όλο που πικραινόμαστε κάποτε γι' αυτό, ξεπερνώντας με την κριτική σκέψη τον ατομικό μας πόνο, αγαπούμε περισσότερο αυτό το πλήθος που του έπνιξαν την καρδιά και τη νόηση με τη σκλαβιά.

Με τούτο τον τρόπο κυττώ και θέλω να κυττώ τους ανθρώπους. Αυτό με αποτραβά απ' τον κίνδυνο της σύγχισης, απ' τη μοναξιά και τη θλίψη.

Απ' το μαρξισμό αντλώ τη δύναμη της οργής και τη χαρά της αγάπης.

Όταν τα πόδια σου λυγούν απ' τα εμπόδια και πλημμυρά την ύπαρξή σου ο χείμαρρος της οδύνης, φέρνε μπρος στα μάτια σου τ' όραμα της μέλλουσας σοσιαλιστικής κοινωνίας που οι άνθρωποι θα δουλεύουν λεύτερα, θα σκέφτονται και θ' αγαπιούνται και τότε θα βρεις την αλήκη ν' αντιμετωπίσεις τις δυσκολίες. "Πείσμα κ' ενέργεια και παλμός είναι η ζωή ..." Η Ζωή είναι ωραία και άλλοι μας την ασκήμεψαν. Παντού υπάρχει ωμορφιά: στα νειάτα, στον έρωτα, στη φύση, αρκεί να μπορούμε να τη βρούμε, αρκεί να μας επιτρέψει η κοινωνική σύνθεση να τη δούμε και να τη χαρούμε.

Ας παλέψουμε για να μπορέσουμε να κάνουμε τέτοια τη ζωή.

Φίλησέ μου τους αναγνώστες φίλους μου που έχουν την καλοσύνη μα μου δίνουν μίαν ανθισμένη γωνιά στη σκέψη τους.

Συγχώρεσέ με για το πρόχειρο γράψιμό μου, αλλά είσαι απ' τους ανθρώπους εκείνους τους αγνούς και απλούς που δεν ταιριάζει να τους φερνόμαστε με πόζα. Σου γράφω μες στο καμαρίνι του θεάτρου μεταξύ της πρώτης και δεύτερης πράξης του έργου.

Γεια σου. Νοιώθω ακόμα στην ψυχή μου την άχραντη φρικιάση του γράμματός σου.

Θα σε θυμάμαι και θα σ' αγαπώ

Γιάννης Ρίτσος

Αλέκο μου

Κάθε φορά που παίρνω γράμμα σου συγκινιέμαι ξεχωριστά. Ο αυθόρμητος κ' εγκάρδιος τόνος σου μου απαλαίνει την καρδιά. Η κουβέντα σου είναι πλατειά, ειλικρινής και ζεστή παλάμη που σφίγγει την παλάμη μου. Την ξέρεις και συ αυτή τη θαλπωρή της αγάπης και με νοιώθεις. Όλοι αναζητάμε μες στον κόσμο ένα φιλικό βλέμμα κι' όταν το βρίσκουμε δικαιώνεται η ζωή μας και πιστεύουμε πως θάξιζε να ζήσουμε για να χαρούμε μια τέτοια στιγμή. Οι μελλούμενοι άνθρωποι θα ζήσουν ολοκληρωμένη τούτη τη χαρά και θα τραγουδήσουν το γερό τραγούδι της ρωμαλέας ωμορφιάς, της υγείας – το Πρώτο τραγούδι της χαράς. Σήμερα αφουγκράζομαι τους ανήκουστους φθόγγους που δένονται μέσα μου σε μελωδίες. Τι σημασία έχει αν δεν το φτάσουμε εμείς κι' αν δεν το τραγουδήσουμε; Είναι αρκετό να το μαντεύουμε. Πιστεύω πως μια μέρα θακουστεί στην έκπληκτη πλάση κι αυτό με δυναμώνει. Τότε το δικό μας μαραζιασμένο τραγούδι θάναι σαν εφιάλτης στη μνήμη του μέλλοντος, μα πρέπει ν' αποτυπώσουμε το Σήμερα για να μπορέσουν οι αυριανοί να καταλάβουν με τη σύγκριση, το μεγαλείο της απόκτησής τους και να σκεφτούν πως βάλουμε και μεις ένα μικρό λιθάρι στο μεγάλο οικοδόμημα της νίκης τους. Αυτό το λιθάρι θάναι η μόνη μας δόξα, η μόνη κ' η πανάκριβη...

Καλέ μου Φράγκο, γιατί τόσο απαισιοδοξία στα λόγια σου; γιατί τόσο παθητικότητα κι' αυτοεγκατάλειψη; Δε λέω, βέβαια, πως η ζωή είναι χαρούμενη. Κάθε άλλο. Η δική μου ζωή δε μου δίνει το δικαίωμα να λέω κάτι τέτοιο. Κι' όμως μπορούμε να μην είμαστε δυστυχημένοι με το ν' ανεβαίνουμε πάνω απ' τον ατομικό μας πόνο. Έτσι νικάμε εκείνο που πήγαινε να μας νικήσει κερδίζοντας την αντροσύνη της κατακτήσεως, τη μέθη της κυριαρχίας που μοιάζει πολύ με τη χαρά.

Τι νέοι θάμαστε εμείς αν βυθιζόμαστε στη σπηλιά της πληγής μας για ν' αρνηθούμε τον ήλιο; Δεν ταιριάζει αυτό στα νειάτα μας. Δεν αξίζει ν' αγαπάμε την αρρώστια μας και να φιλούμε τα δάκρυα μας. Η αρρώστια είναι ασκήμα κ' η λατρεία του πόνου μας δεν είναι ηθικό στοιχείο της ζωής, μήτε της ωμορφιάς, μήτε της Τέχνης. Δεν μπορώ ποτέ να φανταστώ την Ωμορφιά σα γρηά ρυτιδωμένη, με κίτρινα μάγουλα και με μαύρο τσεμπερί. Τέτοια Ωμορφιά όσο δήποτε κι' αν κρατούσε τ' αχνάρια μιας ευγένειας δε θα μ' άρεσε. Την Ωμορφιά τη θέλω νέα, με ρόδινα μάγουλα, με γερή σάρκα και να μυρίζει άνοιξη. Τότε η τέχνη μας μπορεί να πληρώνει την αποστολή της – να υψώνει και να στιλβώνει τη ζωή.

Συχώρεσέ με για τη φλυαρία μου. Σου γράφω μέσα στο θέατρο, μεταξύ μιας καριόκας και μιας κοκοράτσας. Θα βρίσκεις, ασφαλώς, εξαιρετικά

ακατάλληλο το διάκοσμο για μια ποιωτική συνομηλία. Δεν πειράζει. Το όραμα της ωμορφιάς τόχουμε πάντα μέσα μας, φυλαχτό στην καρδιά μας, για να μας γλυτώνει από πολλές ασκήμιες. Όλα μπορεί να μας τα στερήσουν, αυτό όμως ποτέ. Είναι χτήμα μας, το κερδίσαμε μόνοι μας, και κανείς δεν έχει τη δύναμη να μας το αφαιρέσει. Έχουμε συνάξει εντός μας τόσα άστρα που μπορούμε να φωτίσουμε και τις πιο σκοτεινές νύχτες, κ' έχουμε τόση ανεξαρτησία πνεύματος που μπορούμε να μείνουμε ελεύθεροι μέσα στη σλαβιά μας.

Γεια σου καλέ μου φίλε,

Γιάννης Ρίτσος

Σε περιμένω. Μην ξεχάσεις και δεν έρθεις.

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Κ. ΚΑΒΑΦΗ

Ιφιγένεια Τριάντου

Η σχέση του Κ. Καβάφη με την ιστορία είναι, ομολογουμένως, ένα θέμα το οποίο έχει κατεξοχήν απασχολήσει τους μελετητές του. Αποτελεί ευρύ και προνομιακό πεδίο της βιβλιογραφίας γύρω από τον Καβάφη και δίκαια συνδυάζεται και με την ερμηνεία της ποιήσής του.

Οι ποικίλες ιστορικές αναφορές, οι οποίες μπορεί να είναι κεντρικές ή επιμέρους, να αποτελούν δηλαδή τον κεντρικό πυρήνα του ποιήματος ή να δημιουργούν απλώς ένα σκηνοθετικό πλαίσιο, στοιχειοθετούν ένα πυκνό πλέγμα σ' ολόκληρο το ποιητικό έργο του Κ. Καβάφη.

Οι μελετητές του επισημαίνουν μάλιστα πως ο Καβάφης σε μια πρώιμη φάση επεξεργάστηκε και από τη σκοπιά του ερευνητή-ιστορικού ορισμένα θεωρητικά ζητήματα της ελληνικής ιστορίας.

Σύμφωνα με τον Γιάννη Δάλλα τα άρθρα αυτά του Καβάφη «γίνονται κατευθυντήρια μελετήματα και προσχηματίζονται με ανάλογη αξίωση οι ιδέες μερικών από τα πρώτα του ποιήματα».¹

Η ευρύτητα της ελληνικής ιστορίας μέσα στο χρόνο και το χώρο προσφέρει και την ανάλογη θεματική ευρύτητα στο έργο του, ενώ ταυτόχρονα η κεντρική ιστορική ιδέα, που αποτελεί το υπόβαθρο του ποιήματος, αποκτά την ανάλογη ευρύτητας αναγνωρισιμότητα. Ο τρόπος που αυτός ο ιστορικός καμβάς συμπλέκεται με τους ιδιαίτερους ποιητικούς τρόπους του Καβάφη, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για μια ιδιαίτερη ανάγνωση του ιστορικού γεγονότος από τον δέκτη, τον εκάστοτε αναγνώστη της ποιήσής του. Ας δούμε το ακόλουθο ποίημα:

Τότε ή κάμνη μας παρῆναι καὶ ἰσχυρῶναι τὴν βουδοῦχά
της - καὶ ἀφῶναι ὅτ' ἐκτεθῶναι ἐν γῆ.

Ἐπιμένει μὲ γὰρ ἐν ἀγῶνι μου. Ἐὖν φράζω γὰρ
καὶ εἰς δέδιον, μὴταξὶ μᾶς παρῶναι ὅτ' ἡμᾶς
πονοράτῳα, θά θρῆναι, ἀσχεμῶ, ἀξίφρατῳα.
Ἐπατάξω τὸ δῖονοσο γὰρ μῆα ἰσοιωτικῆ βουδο
μῆα. Δὲν ἰσχυρῶναι τὸ ἔραμα τὴν ἰσοιωτικῆ βουδο
ἰσῶναι μῆα μας, ἀσχεμῶ. Δὲν ἰσχυρῶναι τὴν βουδο
μῆα ἰσχυρῶναι τὸ δῖονοσο βουδομῆα. Ἐπα μῆα τὸ
μῆα καὶ δῖονοσο, δῖονοσο δῖονοσο. Ἐπαι φράζω
μῆα, τὸ μῆα δῖονοσο μῆα μας; ὅτ' ἰσχυρῶναι τὴν βουδο
ἰσῶναι μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπα μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπαι
~~ἰσῶναι μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπα μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπαι~~

τὸ ἰσῶναι μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπα μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπαι
τὸ ἰσῶναι μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπα μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπαι
τὸ ἰσῶναι μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπα μῆα τὸ δῖονοσο. Ἐπαι

Τὸν ἰσῶναι, μῆα μου ἰσῶναι.

Καίμνη Ραῦτος

Ἐν ἰσχυρῶναι. Ἐπαι φράζω τὸ δῖονοσο.